

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1106/2020
13.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Марине Милановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Жељко Лекић, адвокат из ..., против туженог „Delta term“ ДОО из Београда, чији је пуномоћник Зоран Милошевић, адвокат из ..., ради поништаја решења и исплате, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1316/17 од 16.01.2019. године, на седници одржаној 13.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1316/17 од 16.01.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П1 11630/10 од 05.10.2016. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се утврди да је тужени незаконито удаљио са рада 08.11.2007. године и да је дошло до преображаја радног односа из радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, тако што је тужилца радила 5 радних дана после истека уговора о раду на одређено време, као и да је тужилца у радном односу код туженог на неодређено време почев од 01.11.2007. године (став први изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се обавезе тужени да врати тужилцу на рад (став други изреке). Одбацио је као недозвољену тужбу тужиле, којом је тражила да се обавезе тужени да распореди тужилцу на радно место ..., које је обављала пре удаљења са рада или на друго место које одговара њеној стручној спреми (став трећи изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се обавезе тужени да исплати тужилци накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања која јој по закону припадају за период од 15.11.2007. године до враћања на рад, исплати накнаду за топли оброк за септембар, октобар и за период од 01. до 08.11.2007. у укупном износу од 7.000,00 динара, са законском затезном каматом од 01.12.2007. године (став четврти изреке). Одбацио је као неуредну тужбу тужиле у делу тужбеног захтева, којим је тражила да се обавезе тужени да изврши за тужилцу уплату обавезних доприноса за

период од 15.11.2007. године до враћања на рад (став пети изреке). Обавезао је тужиљу да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 264.750,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде, под претњом принудног извршења (став шести изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 1316/17 од 16.01.2019. године, одбио је као неосновану жалбу тужиље и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 11630/10 од 05.10.2016. године (став први изреке). Одбио је као неосноване захтеве тужиље и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у побијаном делу на основу члана 399. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09, 36/11 и 53/13- УС), који су у конкретној ситуацији примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18) и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У проведеном поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности на основу члана 399. ЗПП. Како је ревизија изјављена и због битне повреде одредаба парничног поступка, то се према оцени овога суда у том делу наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је засновала радни однос код туженог на основу уговора о раду од 04.09.2007. године и то на пробном раду, на радном месту ... у трајању од месец дана од 04.09.2007. године до 01.10.2007. године. Тужиља и тужени су 02.10.2007. године закључили Уговор о раду, на основу ког је тужиља заснована радни однос код туженог на одређено време од 02.10.2007. године до 31.10.2007. године, на радном месту Од 01.11.2007. године, тужиља није радила код туженог, већ је долазила у просторије туженог још неколико пута, да би узела своје личне ствари и замолила директора туженог за новчану помоћ коју јој је директор туженог исплатио 08.11.2007. године у износу од 27.090,00 динара, што је тужиља потврдила својеручним потписом (Тужба је поднета 24.01.2008. године).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право, када је одбијен тужбени захтев тужиље, којим је тражила утврђење преображаја радног односа са одређеног времена на неодређено време, да се обавезе тужени да врати тужиљу на рад, да накнади тужиљи штету у висини изгубљене зараде и других примања која јој по закону припадају за период од 15.11.2007. године до враћања на рад и исплати накнаду за топли оброк за период септембар, октобар и период од 01. до 08.11.2007. године у укупном износу од 7.000,00 динара, као и у делу којим је одбачена тужба тужиље којом је тражила да се распореди на радном месту ..., које је обављала пре удаљења са рада и на другом радном месту

које одговара њеној стручној спреми, као и да се обавезе тужени да за тужиљу изврши уплату обавезних доприноса за период од 15.11.2007. године до враћања на рад.

Одредбом члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05 до измена Закона о раду објављених у „Службеном гласнику РС“ број 75/14) је било прописано да, радни однос заснива се на време чије је трајање унапред одређено када су у питању: сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време и сл, за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од дванаест месеци. Одредбом става 2. овог члана, да, под прекидом из става 1. овог члана не сматра се прекид рада краћи од 30 радних дана. Одредбом става 4. овог члана, да, радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време, ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока на који је заснован радни однос.

Како из утврђеног чињеничног стања произлази да је тужиља код туженог радила до 31.10.2007. године, на основу уговора о раду на радном месту ... и да није наставила да ради најмање пет радних дана по истеку рока на који је био закључен уговор о раду (најмање пет радних дана после почев од 01.11.2007. године), већ само долазила у просторије туженог неколико пута да би између осталог узела своје личне ствари, то није испуњен услов из члана 37. став 4. Закона о раду, за утврђење преображаја радног односа са одређеног на неодређено време, због чега су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Нису од утицаја на другачију одлуку овога суда наводи ревизије, којима се указује да је више него јасно да је 08.11.2007. године тужиљи исплаћен први део новембра односно да је то довољан доказ да је тужиља радила од 01.11.2007. године до 08.11.2007. године, с обзиром на то да се зарада састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду у смислу одредбе члана 105. став 1. Закона о раду и исплаћује најмање једанпут месечно, најкасније до краја текућег месеца за претходни месец у смислу одредбе члана 110. став 1. Закона о раду. Стога је нелогично да је зарада тужиљи 08.11.2007. године, исплаћена, како се то у ревизији наводи за први део новембра, већ се очигледно радило о другој врсти исплате, односно одређене накнаде.

Исто тако, нису од утицаја на другачију одлуку овога суда наводи ревизије, којима се указује на непостојање писаног упозорења за постојање разлога за отказ уговора о раду као и решења о престанку радног односа отказом уговора о раду, с обзиром на то да је у конкретној ситуацији тужиљи радни однос код туженог престао истеком рока на који је заснован, из разлога прописаног одредбом члана 175. став 1. тачка 1. Закона о раду, а не због отказа уговора о раду од стране послодавца разлога прописаног одредбом члана 175. став 1. и 4. Закона о раду, због чега није неопходно доношење решења о престанку радног односа, као ни постојање писаног упозорења, с обзиром на то да исто предвиђено само у ситуацији престанка радног односа отказом уговора о раду у смислу одредби члана 179. тачка 1. – 6. а у вези члана 180. Закона о раду.

Како је одбијен тужбени захтев тужиље за утврђење постојања радног односа на неодређено време, то је правилно одбијен и тужбени захтев тужиље за враћање на рад и накнаду штете у смислу члана 191. Закона о раду.

При том, није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду којом се ревизија одбија као неоснована, већ се тужилца као ревидент упућује на образложење побијане пресуде да се непотребно не би понављало у смислу одредбе члана 405. став 2. ЗПП.

У ревизији се указује и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. Међутим, ревизија се не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања сходно одредби члана 398. став 2. ЗПП.

Трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, због чега је одбијен, као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију на основу одредбе члана 150. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 405. став 1. ЗПП и члана 161. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић